

א

ד ב ר י ם
על קברו של זאב

נכאב נוקב - כאב מיוחד - אגו מלווים אותך, זאב היקר, בדרכך האחרונה. שלוש עשרות שנים הלכנו יחדיו בדרכי החיים והיציאה - מראשית עבודתך ה - ציבורית וההתיישבותית, והכרתי וידעתי להעריך את תכונותיך כאדם, וכחבר, נושא בעול באמונה ובמסירות. תכונותיך אלה סייעו לך בדרכך, ואלה שעבדו אתך במחיצה אחת בטחו בך כעל שותף נאמן שלא יכזיב.

כמה מצער הדבר, שדוקא עכשיו, כאשר המסק שלך, בו חשקת את מיטב מרצך וכוחך, נתון בתנאי סיקום, כאילו בתנאי בראשית, והוא נזקק לך יותר מתמיד, - נכבה פתיל חייך והלכת מאתנו לבלי שוב. מה גדולה האבדה.

אנו יודעים שאין לשנות את עובדת המציאות המרה הזאת - העובדה ש - אינך עוד עמנו בחיים וכל עזרה מצדך לא תבא יותר. ומתוך ידיעה זו עלינו - הנשארים - להיות נתונים לדבר אחד : איך למלא את החלל הזה שבוצר, איך להמשיך להתקדם בלעדך לקראת מטרותנו המשותפת - להסיב את התנאים הכלכליים, הארגוניים והחברתיים במסק. נראה זאת כצוואה סדורה, וכל אחד ואחד ישא בזה בחלקו בכל יכולתו ואף למעלה מזה.

בטרם אפרד ממך אגיד לך, למספחתך ולחבריך, שאת העומס הזה אני תובע גם מעצמי. רק בשיתוף כל הכוחות המעורבים והשלובים בעבודה זו נוכל ל - התגבר על התנאים הקשים וכל המכשולים - והתגברות זו היא שתהיה לנו ל - נחמה-מה ביגוננו על לכתך.

יקרת לנו בחייך. עכשיו במותך נזכור את הימים עברו, נאחזן ונכוון את מעשינו לאור דמותך הנעלה, שתסאר חרותה על לוח לבנו.

א. הרצפלד